

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, bòtiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

—Sembla que aquest any es desperta amb més ànims que abans.

El tractat de comerç amb Cuba

Sembla que, si no sorgeixen a darrera hora nous entrebancs, s'arribarà a firmar el tractat de comerç amb la república de Cuba.

No som nosaltres, malauradament, exportadors de calçat, ni de rajoles, ni de conserves, ni de cap dels articles que els cubans compren a Espanya.

No estem lligats per cap vincle material, per cap interès econòmic a la política del ministeri d'Estat i no seguim per raons crematístiques amb atenció les gestions, que s'estan fent per a arribar a un acord amb la nomenada Perla de les Antilles.

No cal, doncs, afegir que en aquesta qüestió podem opinar amb absoluta imparcialitat i emetre un judici ecuaníim, sense ombra d'impura barreja i en el que no intervé per a res la nostra conveniència particular.

Revestits, en conseqüència, de l'autoritat que ens dona la nostra independència provada, no volem callar que som, per un grapat de motius, partidaris fermes de l'entente comercial amb la república de Cuba.

Hi ha, en primer lloc, una raó sentimental, que aconsella aquesta intel·ligència. Cuba és la república americana, hispanoamericana, on l'afecte a la mare pàtria es conserva més viu.

Els que han estat a l'Havana ho saben això perfectament, i hi ha, ademés, una demostració d'aquest fet, que no deixa lloc a dubtes, i és que no comprant quasi bé res Espanya als cubans, aquests importen anyalment productes nostres per valor de doscents milions de pessetes.

Bé. Això ha passat fins ahir mateix. Però, ara els cubans volen que les coses vagin una mica més dretes d'ací endavant i demanen que en justa correspondència i reciprocitat de ço que Cuba compra a Espanya, Espanya compri a Cuba tabac i sucre.

El tabac cubà és el millor del món. D'això tothom n'està enterat menys la Tabacalera espanyola, que no compra a l'Havana ni una engruna de les seves labors, de les seves existències.

El sucre que a Espanya costa a set o vuit rals el quilo, ens l'ofereixen els cubans a trenta cèntims. Posat a la península, no resultaria a més de dos rals.

La conveniència de signar el tractat per a disposar de sucre barat i conservar una de les partides més grosses de la nostra exportació, és evident.

Però els monopolis del tabac i del sucre estan contra el tractat, i el perill de què facin triomfar les seves mires egoistes, és gran.

Als ciutadans ens cortespon vetllar per a què així no succeeixi.

lats amb la xurriaca gloriosa, han torturat la seva ànima, han ciliciat la seva existència.

Tres vegades s'obriren per ella les reixes de la presó; vuit vegades hagué de seure en el banc dels acusats, ella que posseïa totes les virtuts enaltidores de la humana espècie!, i l'incendiari, el lladre i l'assassí posaren en perill la seva salut i la seva vida.

Ha escrit llibres de lluita, de sátira i d'educació; triomfà en el teatre; dirigí periòdics de brega, col·laborant en infinitat de publicacions. Els versos d'aquella dona excellent, tenen un fons tan ple de noblesa, un regust tan viu d'idealitat, que, avui, repassant-los, s'hi troben aquelles condicions senceres, com si fossin escrits ara mateix.

Sofrí grans privacions, haguent-se de guanyar la vida durant una colla d'anys dirigint una escola racionalista.

El talent excepcional d'aquella dona; la seva fe rectilínia i la tendresa dels sentiments covats en el pit, mouen la nostra admiració més pregona.

L'enterrament civil de les despulles de la propagandista del lliurepensament, de la republicana incorruptible, constituí una manifestació esplèndida per la gentada que hi anà i per la qualitat de la majoria dels concurrents.

L'explorador

Els diaris de Barcelona, d'un quant temps ençà, s'acrediten que és un gust. Al costat de les informacions vulgars i sense interès, s'hi afegeix l'estar poc enterats de les coses.

Es va rebre un telegrama demanant habitacions a l'Hotel Ritz i signat per Amundsen. Tots els diaris afirmaren que arribava el cèlebre explorador.

I ha pasat el que es podia suposar, que és el que dèiem nosaltres en el número de la setmana passada. El tal Amundsen ha arribat, però resulta ésser un trist somerçant.

Donem la benvinguda a aquest senyor i felicitem els diaris de Barcelona per la seva excellent informació.

AQUEST NUMERO HA ESTAT
VISAT PER LA PREVIA
CENSURA GOVERNATIVA

El ball de la Candelera

Aquest any me'n sóc anat al ball de la Candelera, que és un ball dels de primera, molt antic i acreditat. Ball de gatzara i bullici i de molt divertiment, en el qual tota la gent sembla que perdi el judici. Hi van homes de pessebes, hi van dones a trompons, centenars de mascarons i milers de mascaretes.

Amb els dies avorrits que fa temps anem passant, encar que un hom sia un sant dels més mansos i ensopeïts, es vol divertir a voltes, aprofitant l'ocasió que li dona aquest senyó que li diuen carnestoltes. Ja sóc al ball, ja rondina a punt de rompre l'orquestra; allí prop d'una finestra trobo una disfressa fina. Per la grossor i el posat diria que és "jamona"; em veu i se m'abraona preguntant-me: -Ets diputat?—

Corrent contesto: —Jo no! Mai he passat de poeta!—

I afegeix la mascareta: —Jo sóc la "Constitució"!—

—I què hi vens a fer ací?—

—Vinc a esbrocar als senyors diputats i senadors

que no es recorden de mi.—

Li faig una reverència marxant a l'altre costat, quan m'estiren d'un plegat;;

i ai! em trobo a la presència d'una disfressa molt dura que poc a poc m'acorrala,

i en un recó de la sala en diu: —Pensa amb la Censura!

—Ets tu?—li faig—Potser sí?...—

—Que em cercaves? Potser no.—

—Balleme un? —Balladò, no ets prou bon mossó per mi!—

Diu això i se'n va volant a empaitar a un periodista,

i com la perdo de vista, continuo passejant.

Cavallers, quina xicotat! Sembla una reina talment,

tothom li fa acatament i ella a tothom dona pota.

—Fins que al meu enamorat trobi—fa—no ballaré.—

I jo penso: Prou sabré qui és el varó afortunat

que el cerca una tal femella, que prou serà un cap de brot;

en això passa en Nebot i se li penja al braç ella.

Aquesta elecció m'empipa, quan sento dir aprop meu:—

—I que no la coneixeu? Es la senyora Xiripa!—

Al mig de l'immens saló hi ha un brogit del botavant;;

els joves vénen i van i riuen de bo i milló.

Es que ha estat una disfressa estranya i encarcarada

d'un mascaró acompanyada que crida i mou molta fressa.

—No sigueu tontos, hereus, veniu, que ma companyona us donarà una corona

o una dotzena de creus!—

Iles dona amb alegria i sense mirar a qui...

—Em penso—diu un veí— que serà la Monarquia.

—No hi sé pas—escorregut li responc;—mes ell qui és?

—Ell? el senyor Retrocés; que no l'haveu conegut?—

Es va armant una palestra per pescar creus i coronas...

quan donant gust a les dones es posa a tocar l'orquestra un "fox-trot" que deixa enrera

el vals més desesperat i comença eixebrat

el ball de la Candelera.

Intercanvi espiritual

Francesc Pujols ha anat a Madrid i ha estat rebut senyorívolament. Abans havien arribat els nostres pintors amb les seves teles, exposades per l'*Heraldo de Madrid*. I honor amb honor es paga. Els primers escriptors de Madrid, l'Ortega i Gasset amb ells, honoraren la nostra pintura.

I bé. Heu's aquí un moment propici per a una aproximació espiritual. En Pujols ha anat a Madrid. L'Ortega i Gasset podria venir a Barcelona. Ells s'ha portat com un *gentleman*, i com un *gentleman* ens hem de comportar nosaltres. Aquest és el moment. Tal volta ens consti de trobar-ne de més propici. Per mediació de l'*Heraldo* es féu l'Exposició d'Art Català. Cap pensament amagat, cap corva diplomàcia, cap interès personal, cap afany d'aprofitament. Espontàniament han sortit escriptors i poetes, ajudant l'efimera acció catalana. Tot ha tingut una *terme*. El provincianisme es trobava ben lluny. Allò era un homenatge i una bel·ligerància.

Temps enrera es va parlar del partit de la Intel·ligència. Frase bonica, que va resultar falsa. Per damunt de la Intel·ligència està l'Esperit. El partit de l'Esperit, heu's aquí el partit de la fraternitat. Precisament la intel·ligència pot separar ço que l'esperit aproxima, precisament perquè la Intel·ligència creadora no pot juntar si li manca l'Esperit. Ara la intel·ligència ens pot separar de l'Ortega i Gasset en múltiples coses, però ens junta l'esperit, i al revés, prou intel·ligència hi hauria que no ens podria ésser fraterna, per manca d'esperit.

No és aquesta la fulla idònia per a una proposició d'alta germanor espiritual, setmanari de batalla com som, però la proposició està feta, sense cap èmfasis, senzillament i coralment. Que altres la recullin, i que altres cerquin la seva realització. Nosaltres ens limitem a subratllar que una invitació s'ha fet necessària i que un home, l'Ortega i Gasset, ha d'ésser el primer en rebre la nostra benvinguda: l'Ortega i Gasset, per la seva solidesa intel·lectual i per les seves paraules darreres.

PARADOX

Angels López d'Ayala

El dia 29 de gener últim, als 67 anys, morí a Barcelona la dona que tant contribuï a aclarir a tot Espanya, i més a Catalunya, les ombres tristes de la reacció secular.

Deixeble de la mestressa insigne, plenament entregada als amors ideològics; qui rebutjà sempre amb la testa enlaire els beneficis cobdiables que li foren oferts en més d'una ocasió pels enemics de tot avenç humà.

En els temps fatídics de les persecucions religioses a Espanya, la senyora López de Ayala hauria anat a la foguera a morir amb l'ànima serena i els ulls de bat-a-bat. En els temps que ha trepitjat la terra, la injúria, el verí, l'apassionament del flagel-

UN JOVE DE LOGICA

—Em carreguen trenta duros de cédula perquè sóc solter! Com si un solter no mantingués tres o quatre dones!

Tot ha anat bé

Estem de sort, tot ha anat bé. El comandant Franco ha pogut realitzar el seu raid aeri Espanya-Argentina.

Aquest raid era necessari. Sempre s'ha sentit la necessitat de l'amistat hispano-americana, aquesta amistat que és una recompensa a les lluites i guerres de la segona meitat del segle passat. Però ara, l'amistat hispano-americana és més necessària que mai. Gràcies al general Primo de Rivera, Espanya s'ha posat a l'altura de les primeres potències del món. Ara més que mai, doncs, s'han de trabar els lligams amb l'Amèrica llatina; s'ha de fer que aquesta amistat mai no es pugui trencar. I això s'ha aconseguit gràcies a aquest raid. Ja veieu si en té d'importància.

A la Diputació

A desgrat de les escoles socialistes, anarquistes i comunistes, que tothom sap que ni tenen cap ni peus i que són disolvents, com us explicaran molt bé els burgesos, el patriotisme és una cosa molt important. Sense patriotisme no es va enlloc. El que no sent el patriotisme és un descostat. Sí, senyors, tal com sona.

Tothom coneix el bon sentit patriòtic de l'actual Diputació, bon sentit patriòtic que mereix les més grans lloances de tots els homes dignes. Per aquest patriotisme, ara la Diputació vol fer signar a tots els seus empleats una declaració de la seva fe patriòtica i del seu amor a Espanya. Molt bé, li lloem la idea. Fer signar aquesta declaració és necessari i imprescindible. Estem segurs que tots els seus funcionaris, tan patriòtics com els mateixos diputats, estan esperant signar-ho amb gran alegria.

Una pena capital

La setmana passada fou executat a la presó cellular de Barcelona un pastor de Sant Pere de Ribes que havia mort i violat una nena. Sembla que es tractava d'un boig.

Molt contraris a la pena de mort, ens unim al dol de Barcelona i de tota la Humanitat.

Les barraques de Barcelona

Per més que ho autoritzi el comandant de Marina, l'Ajuntament no vol que els ex-habitants de les barraques destruïdes pel temporal de mar les tornin a reconstruir. Si no tenen on viure, que s'ho busquin. Els senyors de l'Ajuntament bé viuen còmodament a casa seva.

Aquest Ajuntament que Déu ens ha enviat per la nostra salvació, i gosariem dir per la de la nostra ànima, és excel·lent, no pot ésser millor. Al costat de la seva bona administració, de les grans coses que fa pel progrés de Barcelona, de la pau que fa que hi hagi arreu i de tot el que sabeu, aquest Ajuntament, com poden veure, es caracteritza per la seva humanitat mai vista.

Mussolini està de broma

Mussolini, que s'ha incautat del Govern, que s'ha incautat de la premsa, que s'ha incautat de la "Societat degli Autori", que s'ha incautat de tot ço, incautable, que no deixa viure ni a Déu tranquil, ara ha prohibit el ball a Itàlia. No sabia que prohibir, i ha prohibit el ball. Només es podrà ballar en les reunions familiars. I gràcies!

Oi que fa riure una dictadura tan imbècil?

Dintre poques setmanes s'acaba el fulletí enquadernable de

LO NOY DE LA MARE

A tots els nostres lectors els regalarem les cobertes per a enquadernar tots els fulletins. PUBLICAREM a continuació i en igual forma que "Lo Noy de la Mare", altre fulletí del setmanari de l'any 1865.

UN TROS DE PAPER

Des del pròxim mes de març, LA CAMPANA DE GRACIA introduirà grans reformes

La setmana passada, l'interessant escriptor i filòsof Cristòfor de Domènec havia de donar a l'Ateneu Barcelonès una conferència sobre "El pessimista català a Itàlia". La tarda del dia assenyalat, fou suspesa per ordre governativa.

En Francesc Pujols, notable escriptor català, segueix en tot els passos de l'Ors "Xeniús". L'Ors va desertar a Madrid; en Francesc Pujols deixà la poesia per a proclamar-se el filòsof català. Ara, l'Ors ja no té cap prestigi a Madrid i en Francesc Pujols ja es decanta cap a allà. En una conferència donada darrerament a Madrid, es proclamà partidari del "P. U. P."

Es un fet; l'altre dia vàrem sortir al carrer amb capa i de seguida vingueren una colla de xicotes a aixecar-nos-la.

Això sí, passàvem per un carrer dels conreus del districte V.

Un nostre amic que encara va a missa, ens ha explicat unes paraules d'un predicador.

Aquest capellà parlava de Déu i sa Mare, i referent a aquesta digué:

"Beneit el ventre que ha portat el fill de Déu fet home; beneits els pits que l'han ali-

mentat. La mateixa lloanca podem fer dels pares que donen fills a l'església."

No estem gaire forts en religió, però fins ignoràvem que els capellans fossin parits i alletats pels seus pares.

No, no; aquest cop el viatge no s'ha ajornat. El general Primo de Rivera ha vingut a Barcelona amb la seva gallarda capa. I a l'"Olympia" ens ha donat una mostra de la seva única oratòria i el seu elevat pensament polític. Els alcaldes i regidors dels d'ara de gairebé tot Catalunya l'anaren a sentir; la gent de fora sempre està disposada a venir a Barcelona.

Protestem del que passa a l'Ateneu de Solsona. Allà, els socis que més valen tenen establerta una escola racional, aprovada per majoria de vots. Alguns membres de la Junta, entre ells el president, s'hi oposen no obstant d'ésser votada per majoria. Aquests senyors volen que s'ensenyi Doctrina. Que acceptin la voluntat de la majoria o que dimiteixin. Però no, a ells els va molt bé el càrrec, i es creuen que un càrrec així dona dret a ésser amo del centre. El dia de Sant Antoni, el mateix president, sense consultar-ho a ningú, llogà la sala d'espectacles als carreters per a que hi celebrassin un ball, i quan arribava un soci de l'Ateneu, el president en persona el treia dient que ell "és l'amo".

Molt bonic!

Imprime pta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, del Oim. número 8

LO NOY DE LA MARE.

carregats sols de carbó, de pedras i de fuet, per posar dins las sabatetas dets que no s'igan bons nens. Y 'ls tres reys ja may s'enganyan, tot lo que feu saben ells. Si n' agafeu corns marins per anar a rebre 'ls reys, ells passen sense ser vistos, ne vos creguen veure 'ls gens. Al balcó de casa vostra las sabatetas tressen, deiveulas allí posadas y aneuvoen al llit, avans d'aducar los ulls, a Jesús nat santueta, y 'ls reys blancs vos daran cosas, y 'l negre no os darà res (reirey vosstras sabatetas al balcó, nens ignocents!)

MES DE JANER.

Ja tenim lo Janer aquí. Es lo mes primer, y no n' hi ha d' altre tant jove en lo any, y a pesar de tot, nos lo pintan vell.

No l'han vist may pintat? Figurintse un jayo de llarga barba y cabellera blanca que tapa son cap fins a las orellas ab una barretina de llana y punkaguda, que porta un gabán fins als talons, forrat de pells de gos com reyato de comedia, ab coll mes alt que 'l de las capas del any vuit; lo poch de cama que mostra está embolicat ab trossos de bayeta y pells de nohat com revènt que 'l poagre; calsa en los peus sabatetas de simolsa y en las mans guants de estam vert.

Está arrupidet y fredolich en un racó, sens ensenyar de son cos mes que un petit tros de cara: 'ls uells, petits com de colilla y 'l nas llarch, punkagut y vermellench, entre esbarginia y sobrassada de Mallorca. 'S trova rodejat de tronchs d' arbres sechs y cuberts de neu. Tot es a son costat desolació, fredat y vellesa.

¿Saben la rabó d' això? No? pues nosaltres tampoch, y 'ns sembla que aquesta es suficient pera callar la boca y enviar a Salamanca als que vulgan saber mes.

En cambi y perque no quedin descontentes del tot, los direm que 'l tal vell, encara que sembla no cuyllarse de res mes que de abrigarse, veu moltes cosas, que ell se las calla; pero que nosaltres voltem publicar.

Se s'oposa: si tot lo que passa ho veu lo Janer a través de un vidre multiplicador fet de glas, com en un poliorama; pero jo no ho crech, y vostés si volen poden fer lo mateix, sense por de que jo m' hi oposi, perque soch molt partidari de que cada hù fassi la seva santa voluntat mentres a mi no m' incomodi.

Pero deixant això, que a ningú interessa, passem a tractar de lo que veu 'l mes de Janer y es com segueix.

Los xicots (a qui dem' la preferencia perque son dels nostres) ne fan moltes y molt crespas. Comensan per atiparse de neulas, de las

quals hem sentit a dir que donaren la idea dels revolvers, se posan en lo cap la paperina, y encara no l'han malnocada y estripada, quant ja la deixan, pera córrer de carrers en plassas, ab la camisa fora de las calsas, tocant unas trompetas destrempeadas, butxins de las orellas del próxim. Los fan creure que cridan 'ls reys, y que aquets venen a portarlos bobon y juguinats, y ells 's deixan enganyar, preludiant los enganys majors de que serán victimas mes endevant.

Los dependents de comers, y fins los amos, se creman las pestanyas arreglarant llargas fileras de números que suman y restan, pera trovar al cap de vall veritats amargas la major part que cada hù se sap, y jo 'm callo.

Los estudiants, apenas terminadas las campanas oficiales, pensan ferne d' altres que ells sols decretan, y com ja 'ls acarcia 'ls nassos l'olor del próxim carnaval, barrinan y mes barrinan la millor manera de fer subar al tutor, pare ó encarregat los quants duros que necessitan pera los balls del Liceo.

No sols son los homens los que 's posan en moviment. També las bestias hi ficen cullarada, y desfilan devant d' aquet mes.

Diguinlo sino 'ls porquets de Sant Antoni, que tenen petit i nom y grossas las panxas. Aquets passejan no se si de graf ó per forsa, aquestos carrers, acompanyats de música, que per lo catalana fa ballar d' alegria als mantenedors y adjunts dels Jochs Florals y tot 'perque' pera ser rifats com qualsevol cosa, y morts y menjats després.

Los cavalls y buetros, no volent ser menos, surtan també a llubrir lo seu garbó, plens de cantins y cascabels, ab musica y brometa. A aquets no se 'ls menjan, per ara a lo menos, que després ja vindrá 'l temps; al contrari 'ls osequian ab uns panellats sucats ab vi, costum molt bona que avants tenian los barcelonins ab sos visitadors 'l dia del seu sant, y que ara per desgracia s' ha perdut com tantas allras.

Moltes mes cosas se venhent; pero no tot s' ha de dir d' una vegada. Ab aquesta y un, altra, pues, donem punt per ara y fins un altra dia.

QUALSEVOL

¿PREGUNTAT L' AUTOR, QUE ES HONRAT A CARTA CADAL, QUIN ANY S' ESTIMA MES, LO VELL EN LO QUE SE SENTI MOLT DEL POAGRE, Ó 'L NOU EN QUE HA COMENSAT PER TREUREN UNA RIFA, CONTESTAT A LO SEGUENT

SONETO.

'l home den conservar en esta vall, després 'l hora, la vida com se trull, y deuria tenirse sols orgull de 'l honra y la vellesa ser vasaall. Si, essent rich, puch mejar sempre bon tall, tal volta 'l bon mejar vida 'm recull; si es aita, haccha poco en remull, y 'l mejar per costietas y per call. Yo 'm comolampo com puguia 'l primer ell, com bon marí, contemplia 'l seu balcell to trastorn, vitantli, mes senzill.

Estimantme aixís jant y tant la pell, que estimo mes 'l any mag, no hi ha perill, pus tenia un any menos en 'l any vell. Pau Binyegras.

VOLENT UN BOX SENYOR CASAR A SON FILL PERA DISTREUREL DE CERTAS CABONIAS A QUÉ S' HAVIA ENTREGAT AB MOTIU DE HA'ER TRET LA PRIMERA DEL HOSPITAL, LO ENVIAT A CASA DEL AUTOR PERA QUE 'L SERMONEJÉS, Y LI DIGUÉS QUINA DONA ERA MES BONA PER SON OBJECTE, A LO QUAL AQUELL CONTESTAT INCONTINENT A LO SEGUENT

SONETO.

La trias, de primer que sia maca, després, si vols direr, que sia rica, que no li agrada molt lo anar honica, mes que no porta may ni mitja faca. Que tingua ja la sogre a la Carraca, que may miganya 'l douza ab sa palica ni tinga de piatarse la gran flaca. Que bregui ab lo didal, agula ó troca, en flech d' anar rodant de Secc en Neca, que may per gos ni micó, 's torna loca y 'l sapiga arreglar ben bé la teca. Si 'n trobas una axi, y per sort te toca, que ella no 'l vulguia a tu, de bona peca

SERAFI P.

Lo Taller Embut, que tanta fama adquirí 'l any passat en los balls de Carnaval, que titulava "El Gavilán" ha inaugurat ab molt bon exit las sevas bromas en lo seu nou y espaciós local del carrer del Oim. Lo nov' hi va riurer molt, y de gust.

Segons noticias de persona que ho pot saber, 'l dijous de las setmanas entrant en lo Teatro catalá s' estrenarà la pessa en un acte, nova, de nostre amic D. Pau Binyegras, titulada "La vida al cementi".

La prestidigitadora M. Benita Anzuinet ha deixat als de Valencia a la seva illuna, y 'l dilluns comensa en lo Principal una nova serie de funciones.

En un balcó del carrer de Snt. Pau hi ha un ròtut de un advocat, a modo de despesa.

Ara, que ha passat Nadal, fassin 'l favor de trãrrer aquellas craxoneras col·locadas en varios punts de la ciutat, haix 'l escusa de que haurán de servir de reloltes.

En proba de que no son los puestas mes elevats 'ls en que fa mes fret, aquí tenim en Barcelona 'l carrer del Paradís.

Y si no, diguin, muscos, i quants de vostés poden valer, nacióriarse, visquen abont visquem d' ensarats a dins, de habitar cassas mes calentes y mes confortables que las dels canonges de detras de la catedral?

En un colompio com puguia 'l primer ell, com bon marí, contemplia 'l seu balcell to trastorn, vitantli, mes senzill.

LAS MODAS

DRAMA DE D. SERAFI PITARRA ESTRENAT EN L'ODEON (Teatro Catalá)

La Baronesa X

Avans de veure 'l drama 8 dias después

¡¡¡ Aqueixas modas!!! ¡¡¡ aquest luxu!!!

Geny que no s' ven: La maná y la Magdaleneta

MODAS MÈ CHARDEAUX

Lo baró de Camprovench, premiat per la Societat econòmica per habe salvat la vida a varios alurant un caball desbocat en lo passeg de Gracia, tiranse al riu anant mudat y altres

La causa de tot

Cosas que un ne pot prescindir

1er Galan del 2n acte

Marit Es lo milló que s' escrit
Muller Es lo pitxó que s' ha fet

Quant yo vald veure que los diaris ne parlavan de, ya vald di. que 'n parlarian

LA NOTA DEL DIA

--Decididament, es pot archivar el llibre de ventas

LO NOY DE LA MARE.

CARTA

que lo «Noy de la Mare» dirigeix a los tres Reys.

Senyors Reys lo faig saber que per ara estich molt bo gracies a Déu (perquè a Déu hem de dar gracies de tot) Jo desitjo que vostres estiguiu també ben bons, y sobre tot ben alegres, y que gasten forsa humor desde l mes gran al mes xich, desde l mes vell al mes nov, desde l mes blanc al mes negre desde n Gaspar a n Melcio, puig per ara no desitjo que preses del mal humor los balcons vingui a omplirne de carbó sobre ca ríols, fora aixó una viva llustina y jo ho sentiria molt, vostes lo gastan d' ainsa, o bé de roure, de bosch y a casa i gastem de pedra, d' aquell que se n diu de «foll», veuin donchs si me n posseia, ja fos molt o ja fos poch, ni se seria, en conciencia, ben malaganyat carbó. Con que tornant al principi, desitjo que estiguiu bons Senyors Reys i han de saber que jo soch molt bon mirayó, que no faig may cap rarsesa, que ja no faig may l bot, que ja llas sé dir ah i ah... quant tinc ganas de fe alló, que ja no porto pel·ler, que ja campio tot sol, y que quasi may m' enfado per dir la gorra de cop, que ja m ensenyan de lletra y que ja coneix la o, que fins, si m donan un vas la sé fer surti ab un got, que ja aprechi de sabe escriurer y comenzo a fer palots, que fins aprechi de dibuix, me n ensenya en T. Padró, y que hi fet quatre països, si bé l mestre n diu gargots, per envials al mes entrat cap a la Exposició per honorar a lo meu mestre y donari foras nom. com a casa n Gatavotti ho han fet los seus xicots, que ja dormo en un lit gran, que ja hi deixat lo bressol, que per ferir dormir la mama no m ha de cantar non, non, que ja hi deixat la bassota, la tirona, la caminada, que ja sopo y dino a tanta, que ja quasi may tinc sona, y si may m ve, no ploro nk m podó de mal humor, com feya quant era nany, com feya quant era nuy, lo menjar no necessito que me l donguin menjó sol. ja parlo d' alló mes cla y m' espigó contra lo home, y sé dir d' alló mes bé, papa, mama, Reys, bobó, y altres cosas que no implica, que aquí no venen a tom. En vista del que is hi dit, que ja hi deixat la bassota, en vista de que such gran y al mateix temps bon nuy, que m' aplico y estudio, y que m' aprillio molt, quasi-pono, senyors Reys, a demanar un bon humor, quant gasteu per casa meya, que voste passau per tot, vigilliu y gozeu de bona racona del meu balcó,

y busquin, que hi trobaran unvas botas o uns esclops, si son llargos no ho estranyu, y si son amples tampoch com las mevas son petitas, agrirote calat segon, com las mevas son tant nanas, hi poso las del ditot, porque així hi cabra mes cosa y m' farah mes contentó. Com més ompliu mes content, com mes las ompliu millor, no cal pas que m portin jochs, ni ninas, ni jochs de damas, encar que m agradan molt, ni cal pas que m portin dulces, res de palos de fucob, ni esclopetas, ni cargolillos, ni encasadas, ni turrons, ni confits del cel, ni yemas, si bé son dulces molt bons, y aixó que may n' hi tastat pero m' ho indicau las noma, Tot aixó si m' ho posseia, si m' posseia tot aixó, francament, ls donaria moltras gracies pel favor, mes si m' diuhen que desitjo, Me conteste de bon cor, que per mi los millors reys, que per mi los reys millors, no són pas durme juguinas, ni tampoch durme turrons, per mi ls turrons y juguinas son tres cents mil suscriptors, d' anells que troban mon diari lo millor entre ls millors Donchs, senyors Reys, ja ho sabeu, Senyors Reys ja ho sabeu donchs: ja m' poden omplir de llistas totas plenas de bons noma de suscriptors, las botinas, las botinas o ls esclops, Favor que ls agrahira aquet segur serridor, que s' repetix aiccissim de vosteus tots tres

—Com es, Rafael, que encara no m' has portat a veure Las Modas? Aixó no es ser bon marit. (Ardenen tot sol al teatrot Lo marit sempre deu anar ab la muller. Abbot s' ha vist un marit tant...?)
—Que vola que t' hi digui ja t' hi portaré, doncs.
—M' han dit que hi ha una fulana que predica molt en aquell drama. Es veritat?
—Avans no predicarà tant com tu, ne té per llarch temps.
Sembla que s' ha fet mode l' anar a veure Las Modas, tantas representacions fins ara, tanta pleua, l' autor, que está contra la moda, de segur que no está contra aquesta.
Un concurré a un dels mes atomenats cafes d' aquesta ciutat habia pres la manya d' abusar de la copa de negre tant la saagra d' rom ayadiathi aygua. (Avisa!) amo del establiment, manó al mosso que destoes aquella ampolla al esclusiu servey del parroqui, que als pochos dias notant la mestificació digué:
—Noy, com es que serviu un rom tant dolent?
—No sé per qué s' a queixa avuy? es la mateixa ampolla que desde fa set dias hi porto a vostre.

EPITAFIS.

Sota aquesta flosa blanca
Hi jau un vell que té un any.
Vivint, mata a molts gent,
(Descansa en pau, Any passat
M' he jaert. I Ton genoll postra
Del Any passat, al recordi:
SI no fos la seva mort,
Foram mes lluny de la nostrat

DIÀLECHS.

L' APRENENT.—¿Sap quina hora es, senyor Magi?
L' AMO.—Hora de treballar.
L' AMO.—¿Saps quina hora es, Rafael?
L' APRENENT.—Hora de menjar.

Sol·lució a las xaradetas del número anterior.
[La llufa... i... La llufa...!]

XARADETAS.

I.
La primera dona vida:
La segona es atrevida.
Lo tot a l'hi d' amich,
Sol tornarse en enemich.
II.
Prima de mi may s' aparta,
Ha y da molt, essent petit.
Tercia tinc y la veia poch,
Ha y tres en la Biblia he vist.
Si l' tot me portas los reys
Estarc molt diversit.

GEOGLIFICH.

—Diuhen que en lo Liceo vé un tenor que dona
—Jo crech que s' ha adormit sobre mi; no me l' poch treure de dormit.
—Sembla que t' fret s' ha despertat.
—Jo crech que s' ha adormit sobre mi; no me l' poch treure de dormit.

KIKIEEPRAADDEEP ra
En lo próxim número donarem las sol·lucions.
E. R.—Ignocent Lopez.
Barcelona 1887.—Imprenta de Nardis Ramireu, y Companyia, passatge de Escudellers, número 1.

Núm. 31.—Any II.

L. LOPEZ, EDITOR.

Diumenje 6 Janer 1867.

PUNTS DE SUSCRIPCIO.
LIBRERIA ESPANYOLA
L. LOPEZ, EDITOR.
Carrer Ample, 26.
y Rambla del Mitj, 20.
BARCELONA.

Lo Noy de la Mare se deixará veure cada semana.

LO NOY DE LA MARE.

ALS SENYORS CORRESPONSALS DE FORA.

Los senyors dits, escriuran quatre mots de lletra al Noy enviantli l' import de las suscripciones que vulguian per poguelshi enviar los números justos corresponents.

LA NOVA ADMINISTRACIO.

LO NOY, AL PÚBLICH.

Tinch un any mes, 1866 ha desaparegut y no es ja mes que una fía que senyala als historiadors lo camí que segueix la humanitat. Any fatal sento a dir que ha estat 1866 Per mi marca, si no ma naiensa natural, ma naiensa a la vida pública, y no sé encara si alegremé entrastime d' aquet fet. Paçif dir, st, que he trobat molts y bons amichs, mentres mos contraris han sigut escasos y de poch valor. No obstant, aixó s' explica.
Jo no sé estál ebrededor, no m' he ficat may en la vida privada de ningú, no he alicat reputacions, ni he buscat aplausos per medi de la calumnia; no he volgut los elogis de la gent de malas entranyas, y sols he

PREU DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA, PORTAT A CASA.
Trimestre. 6 realts.
FORA DE BARCELONA, FRANÇ DE PORT
Trimestre. 6 realts.
Un número sueto, 4 cuartos.

ADMINISTRACIO Y REDACCIO.

Carrer Ample, 26, libreria.

LOS TRES REYS.

Treyeu vosteas sabatetas al balcó, nens ignocent! Mireu que aquesta nit han de passar los tres reys, que al que ho es de tot lo món van a veure a Betlem. Deis tres reys, los dos son blancs y negre n' es lo tercer. Los seus cabells son tant alts que arriuen per tot arreu. Los blancs monten caballs negres; y lo del negre, blanc n' es. Los criats ne van sentats dalt lo gep de grans camells, que arriuen per tot arreu. Els cabells de los tres reys. En lo cel n' hi ha una estrella, una estrella resplandent que guia la comitiva vers al portal de Betlem. Quant ells caminan, camina la estrella al mateix temps; si la comitiva s' para, la estrella s' para en lo cel. Treyeu vosteas sabatetas al balcó, nens ignocent! Mireu que de fe juguinas, conchitas, croquetes, caramels, conits y ametllas van carregats los camells per pisar dins las saietas dels nens que no son dormits. Siguen tota bona nit, nens, que l' rey geyré d' ls camells